

EDITION MINH PHUONG

13. Rue du Coton Hanoi

Xuất bản và giữ bản quyền

Túc Ay, Lan Hoa hồi hồi con tìm hồi hôn, rộn ràng lập như từ biệt sự nguy hiểm là vậy ra. Nàng lấy làm o-lang chẳng hiểu sao Đa-Vân và Chung-Lang không thấy trở lại có lẽ chẳng may bị tai - nạn rồi chăng? Trí óc rồi bời đang nghĩ vẩn - vơ, chợt trong bụi cây lình thào hai tên mọi tăng thò đầu ra, mặt đen thui, mắt trắng dã, răng trắng nhơn, đầu nhẵn bóng. Hai tên mọi rón - rón bỏ lại đồ ngựa, hắt Lan Hoa ra, định tằm - hiếp. Lan Hoa thấy vậy kêu la rầm - rì. Hai tên mọi dưng xé thớ nạc, áo của nàng bị rách toạc, để lộ cái ngực trắng nõn-nà, thớ phốp phốp vì sợ hãi. Con mi lình sạo sạo thấy chủ nó bị ức hiếp, hết sức lẩn-sá vào cứ nhè mặt hai tên mà cắn rách lột từng miếng thịt, nhớt máu, mặt đen trông ghê-sợ chẳng khác người bị hời. Tiếp đây bọn mọi đông-đúc, có chủ dưng mọi chạy tới quây-quăn chỗ Lan Hoa. Chủ dưng chỉ thẳng vào mặt hai tên mọi và bị con mi lình cắn nát, nói :

mồm bọm mọi lạp bấp nhấc những câu nghe chán tẻ như thề, nhưng đối với bọn của chúng, chúng lấy làm vui thích lắm. Giữa đường đi, trời nắng trang - trang, nều ngoài ra không có tiếng hòa nhạc của vé sáo, tiếng kêu riu rít của chim muông, cảnh rừng thật hoàn toàn yên lặng. Nhưng tâm cây bị phơi dưới ánh nắng chưa hề—cái sinh khí nặng nề—như thềm thiếp trong giấc mê ly, mơ hoang... Lan Hoa, Nàng Chia, Nàng Chi bị bọn mọi bắt dẫn đi lấy làm cực khổ, muốn vạch trời xanh mà kêu to lên. Ba nàng luôn luôn, hăm hực, căm hờn, mắt đỏ hoe vì ngăn lệ chân. Lan Hoa tưởng nghĩ đến Ba - Vần, đến Chung Lang chắc đã chết rồi, Nàng Chia Nàng Chi tưởng nghĩ đến đấng mẹ hiền bị chết một cách đem bạc, thảm thê thối cùng nhau lăn ra kêu gào không chịu cút bước... Bọn mọi lại lấy sức lôi kéo ba người dậy, kéo đi...

Con voi Lỗ Lỗ và con mi linh sao sao cũng khuất bóng lối thài theo sau Lan-Hoa...

Đi được một lúc nửa bồng bọn mọi kêu lên !

—Tu-linh ! Tu-linh (5).

Cả bọn chúng đứng dăm dăm nhìn đầu khí độc đang vật lộn, nhẹ nhàng thoăn thoắt xém mình que cảnh này sang cảnh nọ ở trên rừng cây căm mọc chạy dài ở phía hai bên đường...

Bọn mọi hăm - hớ, phăm - phăm chạy lại chỗ đàn khí. Đàn khí trông thấy bọn mọi như không sợ gì hết, cũng hăm hớ kêu the-thế nhảy vọt từ trên cây thẳng xuống giữa bọn mọi chực câu xé ! Nhưng than ôi ! con nào lẫn vào thì đã bị ngay những lưỡi gươm vô-tình, mãnh-liệt, phật băng đầu đi một nơi, hoặc chân rơi ra một nóc, hoặc bị bầm vằm, bỏ sả ra từng miếng. Đàn khí thấy bọn đông loài, hay nghĩ đến tình chồng vợ, tình mẹ con bị chia lìa nên càng hung hăng như rừng chộp mắt phẫn uất ăn nhau nhảy vọt vào như muốn cắn câu cho nát hay rách toạc một quần

(5) mi linh hoặc là tu linh nghĩa là con khí...

thà... Nhưng rút cục lại, dân khí định tranh hùng cũng đành chịu khuất phục, cảm giận, con nào còn sống sót, đánh nuốt là lủi chôn sâu búi rậm, con thì bị trọng thương liềm máu, con thì mất chân, con mất tay chân - rùng rợn phải động mỗi thương tâm...

Tân thắm kịch áy thật là một bức tranh lâm rung động cõi lòng người và là một bức tranh rất linh động miêu tả cái sức mạnh của dân mọi, cái lo sợ thích dân thân vào cõi chết để tìm sự sống. Gia - đi lại chính là cái lệ chung của các loài động vật...

— Rồi bọn chúng lại rào bước lên đường trở lại thôn ở BÀN-HỒNG, sớm mọi rợ của chúng...

Nhưng lạ thay giữa thôn ở của chúng lại có một ngôi chùa cổ. Lại lịch ngôi chùa đó lập lên từ đời Ngụy Hồ. Tên ngôi chùa đó là Kim-Lăng, đã một lần Hồ-Quý-Lý được lập đích đáng có một ni - cô đẹp tuyệt trần theo đạo - học dân trụ trì thành công - quả, nên có xuất - thân từ

Triều - Đinh trước là dân chiếm ngững cánh chùa sau ban lộc cho vị ni cô và sửa chữa tôn phước linh động. Sau đời Ngụy - Hồ bại, tiếp đến đời Trần cũng bại, quân tâu sang xâm lấn, qua nơi rừng xanh núi đỏ này phá phách thành ngôi chùa đó bỏ hoang phá không người cúng bái. Tiếp đến bọn mọi lùn thấy ngôi chùa có vẻ uy nghi hùng vĩ nên đem lòng tôn sùng ngày đêm hương nhang lễ lễ. Trong tam quan và nhà tổ, các pho tượng bình tĩnh ngôi có vẻ trầm tư mặc tưởng và lạ lùng nhất là có pho tượng hổ không lộ đứng dương oai có đôi mắt ngọc hồng quang điểm thêm một viên bạch ngọc trên trán. Và theo như phong tục của bọn mọi cứ đầu năm là phải lòng, bắt cho kỳ được một cô gái nhỏ cực kỳ xinh đẹp để làm lễ dâng thần. Thế rồi, than ôi ! Băm nay đây là một nơi nguy vọng đen xối của Lan-Hou và hai chị em Nàng-Chia, Nàng-Chi đây. Trong ba người, đêm nay

hoặc Lan-Hoa hay một người trong hai chị em Nùng-Chia phải chết một cách thảm khốc, oan-nghiệt để làm lễ tống thần !

Rồi đêm đèn, một đêm không trăng, không sao . . . Một đêm như mang lại chôn ư tích bao vô-huấn-bí, cao siêu . . . Trong ngôi chùa, chủ dâng mọi sai tác tên quân đòi được sáng chứng. Những ngọn đuốc vàng vọt, ló lẹt bập bùng hết những ngọn lười la thêm. Lan-Hoa, Nùng-Chia và Nùng-Chi bị bắt mang ra tự biết cái số kiếp của mình sắp phải đoán mệnh chết một cách khổ sở nên Lan-Hoa cất tiếng thề thảm kêu gọi :

— Anh Đa-Vân ơi ! Anh Đa-Vân yêu quý của em nhớ em sao !

Nhưng thẹn ôi ! Đa-Vân nào thấy bóng Đa-Vân đâu ? Đa-Vân và Chung - Lang hầu bị ngã xuống vực sâu thẳm, chết rồi chẳng ?

- Còn Nùng - Chia và Nùng - Chi cũng như biết cái số kiếp của mình ngàn người chẳng

đầy gang, và tránh lòng nghi dên cái thảm cảnh của mẹ hồi chưa bị bọn mọi đâm chết một cách rất nên thảm đạm, ai oán, cũng rất tiếng bi thương ;

« Mẹ ơi mẹ ơi thân nỗi lòng cho các con không ! »

Lan-Hoa, Nùng-Chia và Nùng-Chi đứng kêu oan sấm thi lường mọi chuyện lành chối ba người rã ba đột chùa.

Đoạn các thầy họ đứng rần cả là hải bên cửa như tiếng đồng dục, mặt vạm vỡ như thảng vào pho tượng hổ, tay cầm đon giao lưỡi liềm, Lan-Hoa, Nùng Chia và Nùng Chi cũng yên lặng nhìn xem chủ lường mọi việc gì. Tiếng chủ mọi rít kéo dài mồm đưa lên như tiếng của ma thiêng. Tiếng âm thanh hưởng ứng xa xa nghe phải tiếng đồm rùng mình, rồi đứng mọi đứng trước mình cái ngấm như một dòng binh cầm đầu giao lưỡi liềm lạng mạnh lướt vòng vờn không, loang loang lướt khỏi như con rắn bạc mứa mây rồi quật lại rơi xuống vào phía Nùng - Chia

Thờ là thương ôi ! Nàng - Chia phải chết ! Bọn mọi và tướng mọi cùng nhau ủa lại, vây lấy Nàng - Chia hoen - hỏ, lấy làm thích trí ! Đồi với ý - tướng của những quân mọi rợ đó, chúng cho là con dao lưỡi liềm rơi vào đầu là người ấy tức là người mà thân - hỏ vui lòng ưng thuận nhận làm vật lễ để tòng thân. Bọn mọi mang những trống bồng những thứ da mảnh-thú căng trên những ống bương mà cùng nhau nhảy nhót như những loài khí độc mà đập kêu nẩy lên những tiếng bập bung, bập bung té ngắt, khô - khan lộn - xộn hòa với những tiếng hú hi, hú ha vô ý nghĩa. Được một lát bọn chúng khiêng ở rừng về một cây gỗ dẻo chơu chu, đục khoét thành hộc như một cái sàng, đoạn cỡi chơi cho Nàng - Chia, để ngừa ra rồi lấy chằm đường gần mồm. Nàng - Chia muốn kêu ọ, muốn quăn quai, nhưng than ôi ! những tên mọi khôn - nặn đã bóp chặt lấy mồm nàng, giữ tay giữ chân thật chặt. Đứng trước thảm cảnh, rơi lụy, Lan - Hoa, Nàng - Chi kêu lên trời, lờ

đất, rồi như mọi một im lìm, không tài nào kêu được nữa, mắt sưng húp lên vì khóc nhiều quá. Bọn mọi khi đã tùm tít gần chằm đường bịt kín mồm Nàng - Chia đầu vào đây, liền khiêng nàng cho vào thân cây gỗ đã đục khoét sẵn sàng. Nàng - Chia tuy không kêu được nhưng mắt vẫn mở, lộ vẻ đau thương, chơi với gờ tay vây Nàng - Chi như tờ răng ! — Em Nàng - Chi ơi ! Chị thương mẹ lắm, chị thương em lắm ! và hận đời tình em cũng thương chị đến cực điểm Nàng - Chi trông chị cũng cố gắng, kêu to lên một lần nữa : — Ôi giờ ơi ! Chị Nàng - Chia ơi ! Chị bỏ em sao ? ...

Nàng - Chia bị nằm lọt trong thân cây. Bọn mọi lấy ván lập kín lại ; dựng lên để làm cột chùa, chúc tụng làm lễ tạ thần, Mệnh bạc, than ôi ! một kiếp đời như Nàng - Chia, thời thế là xong !

Bọn mọi cỡi chơi cho Lan - Hoa và Nàng - Chi định bắt nhảy múa để tâu thêm bé long trọng, thì Nàng - Chi cúi lá cái sắc không hồn ! Nàng - Chi đã cần lưỡi chết theo mẹ, theo chị. Bọn

mọi liên khiêng thầy Nùng-Chi quăng ra phía lối xa. Thò là duy Lan-Hoa còn sống. Bọn mọi bắt Lan-Hoa, định dơi đầu sang năm lại đem Lan-Hoa ra làm lễ tòng thân. Lan-Hoa dùng dũa không chịu theo lời. Chết đáng mọi nổi dậy cầm gươm quật Lan-Hoa tới chết. Lan-Hoa thấy đàn buổi tới xương, mắt hoa, tai th, choáng váng, đau đớn muốn cắn lưỡi chết ngay. Song vệt đây nàng tưởng nghĩ đến Đa-Vân, nàng e ngại nhớ Đa-Vân còn sống thời chẳng hóa để hận cho chàng sao? Nên nàng nén lòng chịu ngậm sâu, nuốt lệ, nháy múa để cho khỏi bị đánh đòn, vùi dập . . .

Nàng nháy một cách uyển - chuyển, tay múa, dờ - đang, đôi mắt mờ màng, u-trâm như ngũ mộ, nguồn gốc mảnh liệt của nỗi sầu không bút tả. Nhưng nàng càng nuốt cay ngậm đắng bao nhiêu, tế - tái bao nhiêu nàng lại như xuất hiện tái ngộ nàng múa như lông cuốn phượng bay, trông rất là đẹp mắt . . .

ma của Nùng-Chi bị bọn mọi vô lương, - tâm không chôn cất, quăng r trời một ngọn dơi cao, mũi hơi thổi đã mau - máu đưa họ lên làm khó chịu vô cùng. Đàn qua khoảng cùng nhau xâu - xé mở rìa khoét mắt, mở bụng Nùng-Chi trông thật là ghớm ghớm, ái ngại. Một con trong đàn qua như có lòng thương biết thương liên mở ruột, Nùng-Chi lòi ra rồi, cứ thế ngậm ruột nàng bay lên một cây cam-trang tức là một cây phượng giống, ngay trước ngôi chùa Kim-Lăng.

Con qua đó vì sự định cờ quăm ngay khúc ruột trên, cánh cam - trang đứng kêu tan - hoang, thét - thảm, náo-nùng. Đàn qua đang mãi mê rìa thịt Nùng-chi nghe thấy bạn đồng-loại cất tiếng kêu re re, không ngớt cũng như sợ-sột ngơ-ngác nhìn. Rồi không hiểu sao cùng nhau ùa - ó - ạt đập cánh bay lên cánh cam-trang lâu chi-chít xung-quanh làm đen ngòm cả một chòm cây. Những con qua đó cũng nhau kêu qu. . . aa . . . aa, lạnh

Hôm sau, người ta thấy thấy lạnh, gần như như kêu đang hóa

công thần thánh thiêng liêng tôi, cơn phong-ba nổi dậy làm
đổi tình đến với tôi. thắm-như ánh cây gây-sen-
khô của Nàng Chi chắt một-tĩnh, cơn bất gò bực-hung
cách oan uổng, đáng trạnh-tổng cao...
rỏ lụy thương-dau...

Thế rồi, đang thiêng liêng
như thắm hiên hết những cách
độc-ác, vô lương của bọn mọi
lun, hèn như dận dừ làm-nổi
lên những lần chớp nháy,
sấm nổ long trời. Kèn-rập
mây bay thi nhau, đổi nhau.
Gió mạnh lay, những cánh cây
rung-chuyển như muôn nghìn
lớp sóng vô ào-ào... Giông
muống chim, vô chiều, bất au
cho sò kiệp vừa bị luồng-gió
vô tình cuốn lời những chiếc
tổ tan-tác, bồi rồi không nơi
trú-áo,, bơ-vơ, vừa bay toán
loạn vừa kêu liên thanh...

Trời ụp lòi, mưa đổ hột...

Bọn mọi buột chắt Lau-Hoa
vào cột chùa như dao cho
pho tượng thần hổ trông coi
rồi cùng nhau vô nơi hang
hốc tối om, khí lạnh bốc lên
ghê người, rùng óc. Thế mà
đôi với bọn chúng, chúng vẫn
thần-nhiên cho là một nơi
rất nên yên thắm, đẹp đẽ...

Giữa chốn thắm sơn lâm

Lúc ấy, cơn mi-hiện-sao
của Lau-Hoa như hiện-rang-bon
mọi-đàn-sấm, ẩn ẩn trong
hang tối, liền nghĩ được cách
cứu-sứ-lưu-mở vào gỏi, chới
cho Lau-Hoa dắt tay nâng, ra
khỏi ngôi chùa dẫn-dắt, sanh
con voi Lỗ Lỗ. Vừa lúc ấy,
ngôi chùa bị cơn gió bão
mạnh liệt-mạnh nổ làm bị sụp
đổ thốt-tên-tiếng-và-n» nghe phải
rợn tóc rùng mình...

Nói đến Ba-Vân và Chung-
Lạng từ lúc đầu chiến, cùng
bọn mọi lun, yêu thê bị ngã
lăn từ-trên-ngọn-dồi cao xuống
sườn dèo. May thay! Ba-Vân
Chung-Lạng không bị thiệt
mạng cũng là vì hai người sa
vào một vũng bùn lầy. Hồi
cùng nhau hết sức nhào lộn
vào bêt, mình mẩy bầm, đầy
bùn-trắng-thất như bản thắm
thương. Chung-Lạng Ba-Vân
cùng nhau tới bờ suối tắm
xong đầu-dây uể-lại tìm Lau-
Hoa, nhưng không thấy Lau-
Hoa. Hỏi đầu toán-phòng Lau-Hoa

hắn bị bọn mọi lừa bắt rồi. Đa-Vân Chung Lang thấy dài bồi rồi, loạn trí không còn biết tìm phương kẻ nào mà cứu Lan-Hoa? Và muốn tìm Lan-Hoa thì đi về ngã nào? Lan-Hoa bị bắt đi về nơi đâu? Thì vừa đây hai chàng gặp một vài người thổ dân sông sói chỉ phương hướng cho Chung-Lang và Đa-Vân đi về phương mà bọn mọi bắt dân Lan-Hoa vì hai chị em Nùng-Chia. Nhưng than ôi! vừa đi được một lúc thì Đa-Vân thấy đầu rúc vằng như búa bổ. Chàng giơ tay sờ lên đầu thì chàng thấy đầu thủng lóm, máu chảy giòng giòng. Ra lúc hăng hái đầu chiến cùng bọn mọi lùn, Đa-Vân bị một ngọn móc đâm trúng phải mà chàng không biết. Là vì lúc ấy chàng đang lúng mú không biết đau mà lúc chàng cùng Chung-Lang định đi tìm Lan-Hoa thì mới thấy nhức óc, mới biết là mình trọng thương. Bất thần mắt chàng hoa lên, chàng thấy muôn vật lơ lửng như muốn vẩn lớp sóng nhấp nhô rồi ngã quỵ lơ lửng đất. Chung

Lang đã bồi rồi, lại càng bồi rồi thêm. Chàng thấy Đa-Vân mê man bất tỉnh, và thấy Lan-Hoa người yêu của Đa-Vân bị bọn mọi lừa bắt, Sóng chạt không hay, trời nổi đập vùi chàng cũng phải lay lăm nao lòng, núng trí, không còn biết xoay sở ra sao, đành ngồi ôm lấy mình Đa-Vân đau đớn ngậm ngùi. — Rồi chạy đi lấy lá bó vào mồm nhai xong đắp rịt cho Đa-Vân... Đa-Vân trong lúc nằm bình phục mồm nói sáng luôn luôn. — Kìa kìa nó kìa kìa, chính thằng chửi mọi lùn nó bắt Lan-Hoa hay luôn mồm chàng gọi Lan-Hoa, Lan-Hoa yêu quý của anh đâu....

Thầy Đa-Vân là một người có tâm tính duy nhất cùng Lan-Hoa mà thầy Đa-Vân phải rai rầu nâng sớm chiều hôm cứu vớt Lan-Hoa yêu mến Lan-Hoa như hòn ngọc quý, yêu mến Lan-Hoa vô hạn thời Chung-Lang lại trằn lòng nhớ đến mẹ xưa, người mẹ xưa thương xót của chàng vì quá tin người nên mạnh mẽ mới lỡ làng duyên kiếp. Chàng ăn bên trong lòng và còn ước ao

giả xưa kia, phải xưa kia mới
tấn tỉnh của người yêu mẹ
nàng— tức là người cha của
Chung-lang được duy nhất như
Đa Văn— thời đầu mẹ nàng
đền nổi héo hắt huo mòn mà
chết, phải thiệt mạng sâu
sắc, là đời? Rồi cứ thế ngồi
để trông coi Đa-Văn, trong
lòng không yên-tâm. Mãi chưa
hôm sau, Đa-Văn mới có
gắng gương cùng Chung Lang
sau khi tìm thức ăn lại rào
bước về mạn Bắc-Hồng thôn ở
của bọn mọi để cứu lấy Lan-Hoa.
Lúc tới Bắc-Hồng thời cơn
bão rất dữ dội lâu nổi lên.
Đa-Văn và Chung-Lang
quần chi cơn gió mạnh, quần
chi lưỡng nước như đá ném
cùng nhau bị ướt lướt-thướt
run rẩy rất tay nhau cho vững
lảo-đảo đi như đôi chim khuya
mỗi cánh bị sa - chìm xuống
nguồn nước thẳm vật-vờ trôi
đầu thì trôi. Và đêm khuya,
trời tối đen như mực bùng
kín mắt hải người, Đa-Văn
Chung-Lang hoang mang không
còn trông thấy mây may của
sự-vật. Trời sáng, bão mới
ngớt, Đa-Văn Chung-Lang

thấy cây cối bị đổ rụi lấp hết
các cửa hang của bọn mọi
lùn chui-rúc. Các tên mọi
hắn bị chết ngạt trong hang,
và Đa Văn Chung-Lang lấy
làm lạ không hiểu sao chủ-đang
mọi mà hồi hôm cùng hai
chàng đầu chiến mà nay bị
cơn giông-tổ khốc-bại làm
chết trời, mình mấy bị ngâm
nước trướng lên phềnh-
phềnh như con trâu chết. Cờu
Lan-Hoa Đa-Văn và Chung
Lang đoán phỏng hẳn nàng đã
bị chết rồi, bỗng cùng nhau
đau đớn lấy ra nước mắt, tuyệt-
vọng, vật mình xuống bên
đường. Bỗng-nhiên có tiếng
con voi Lô-Lô kêu thê-thê,
Đa-Văn Chung-Lang hớn-
hớ đứng phắt giầy chạy miết
về mạn có tiếng con voi Lô-
Lô kêu. Chạy tới, Đa-Văn
thấy Lan-Hoa đương
nằm tướng nặng ngả liền gọi
lớn:— Lan-Hoa Lan-Hoa!
Nhưng chẳng thấy Lan-Hoa
mở mắt, cùng nhau quỳ xuống
gọi Lan-Hoa, Lan-Hoa thiêm
thiếp, bất tỉnh. Đa-Văn bỗng
trông thấy chỗ quần áo rách
mướt của Lan-Hoa thấy

những vết tím bầm như quả bồ quân, chẳng cho rằng Lan Hoa bị bọn mọi đánh đòn, rồi chẳng hăm-hực nguyên - rửa bọn mọi vô-lương khôn-nạn dã-mạn vô cùng. Chẳng cho rằng Lan-Hoa vừa bị rét-mướt vì cơn gió bão đêm qua, vừa bị đói, vừa bị đòn nên mới nằm như thây. Chẳng bàn cùng Chung - Lang vực Lan Hoa vào một hang đá để nâng được yên nằm tĩnh-dưỡng. Con voi lô-lô, con mi linh sao-sao thấy Lan-Hoa bị tai-nạn và thấy Đa-Vân, Chung Lang khiêng Lan Hoa nên hai con vật khôn đó cũng rầu rầu nét mặt lúi-thúi theo sau....

Trong một hang đá kín đáo Đa - Vân Chung Lang đặt Lan Hoa nằm cẩn thận, đoạn Chung - Lang chạy ra phía rừng gần đây vơ ít lá khô và cành khô đem về hang chắt đông gần Lan Hoa, dùng cách đập đá như người thợ rèn có làm những tia lửa bật ra bật vào những đám lá, bốc khói rồi thành lửa bật bùng cháy để sưởi cho Lan-Hoa Đa-Vân

vẫn ngồi trên trống trắng nom Lan Hoa. Còn Chung Lang lại chạy trở lại phía rừng xa hái lấy ít lá lợa và đào lấy những củ vông rừng tựa măng nứa của ta đem về hang. Đa - Vân Chung - Lang sao lá đơn lên. Đa-Vân lấy lá sao đó bóp cho Lan Hoa được hơi lâu những vết đòn thấy lặn dần, và thấy Lan-Hoa đã hơi cựa cựa, vật mình nhưng xem chừng còn mệt mỏi lắm.

Đa-Vân cất tiếng dịu dàng gọi :

Lan-Hoa vùng ngồi trở dậy, đôi mắt chồn xoe, nhìn chòng chọc Đa-Vân và Chung-Lang, không nói không rằng rồi lúi năm lần ra, thoắt vào có hòng cầu số, kén lá râm-ri. Đa-Vân tự biết Lan-Hoa bị mê sảng, trí óc bị khủng-hoảng, không còn chút tinh-thần nữa rồi. Chẳng vội nằm lấy tay Lan - Hoa không cho cầu và đoán rằng hẳn Lan - Hoa bị khát nên bảo Chung - Lang chạy đi lấy nước, đoạn Đa-Vân đổ nước vào miệng cho Lan-Hoa uống. Lan-Hoa uống một hơi dài, rồi nằm thảng

người ra thỏ phi phi...

Đa - Vân nướng những củ
vòng xong đưa cho Lan-Hoa,
nói:

— Em Lan - Hoa em ăn đi
cho đỡ đói, cho lại sức . . .
Lan-Hoa như người tiên, cướp
rất ngay lấy củ vòng, đưa lên
mồm nhai giòn ngoàm, mồm
lâm be, lâm bét, như không
còn hiểu gì là lịch sự cả.

Đa Vân lại nướng củ khác,
nâng lại cướp rồi lấy ăn. Khi
đã ăn no và cơ chừng thấy dạ
dầy đã một mồi Lan-Hoa lại
nhắm mắt ngủ, thỏ kò kè,
hơi đưa ở ngực lên rất mạnh.
Đa Vân và Chung Lang lo lắng
cho vận mệnh của Lan-Hoa
nên ngày đêm không ngủ, hết
sức trông coi Lan-Hoa mong
cho nàng chóng bình phục để
cùng nhau trở lại chốn cũ
đó. Nhưng than ôi! Đa Vân
và Chung Lang lấy làm bối
rối, buồn quá chừng. Là vì
không thấy Lan-Hoa đỡ được
chút nào mà lại chỉ thấy nàng
nói sáng huyền thuyên:

— Ôi! giờ đi là giờ đi! nó
đánh tôi đau quá! Kìa bọn
mọi lùn lông xanh, trông

khấp quá, khấp quá!

Có khi nàng lại kêu to lên:

— Ôi giờ cao đất giết ôi! có
thâu lòng cho Nàng Chia và
Nàng Chi không kìa! bọn mọi
lùn khôn nạn nó đã man quá,
vô nhân đạo quá nó dùng kim
giết chết chị em nàng đẹp quá
thờ kia! . . .

Đa Vân nghe vậy thờ dài,
lạnh lùng, buồn rầu, nói cũng
Chung Lang!

— Có lẽ tại bọn mọi lùn
lông xanh, khôn nạn nó quá
hành hạ, đánh đập Lan-Hoa
nên Lan-Hoa mới mất trí như
thế! Còn theo như lời nói mê
sáng của nàng thời không
hiểu Nàng Chia và Nàng Chi
là ai cả? À! phải rồi, phải rồi
có lẽ tại Lan-Hoa được mục
kích cách tượng thương tâm
của Nàng Chia và Nàng Chi bị
bọn mọi lùn giết chết, hành
trình mà Lan-Hoa đến nỗi khấp
đem tình thần rối loạn như
thế!

Chung Lang cũng buồn rầu,
đáp lời:

— Có lẽ đúng như vậy, anh
à!

Rồi cứ thế hai người ngồi

như ngắm sâu ánh nhìn chiu phục, từng thay số mệnh của Lan Hoa ra sao thì ra, chứ còn biết ứng làm sao?

Mấy ngày qua, mấy ngày qua mà bệnh tình Lan Hoa vẫn không thấy thuyên giảm. trí óc Lan Hoa vẫn bị như có một dị biến kích thích quá mạnh, nên nói lầm nhảm, luôn mồm, có lúc mất chợp chừng đăm đăm nhìn Đa Văn. Đa Văn, Đa Văn, Lang rồi hét to lên. Đa Văn, thương hại, dịu dàng gọi:

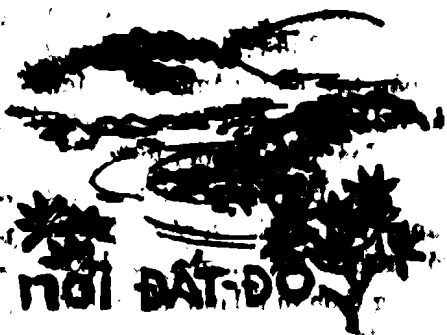
— Em Lan - Hoa! em Lan - Hoa!

Nhưng thân ái! Lan Hoa, nào có hiểu gì đâu, nàng đang thức kéo lại aurin khi khi, rồi như cô bé ngây thơ đầu, mồm vào, cánh tay, thò, thức, khốn, nghẹn ngào. Bật, đương, khốn, lại tựa hồ sợ hãi điều gì ngừng, hẳn mặt lờn trở mặt to về kinh khủng kêu thế thế nguyên rửa, bốn mọi lần... Đa Văn bỗng rầu nói với Chung Lang:

— Bệnh tình Lan Hoa tự nhiên không thuộc thang khô lòng mà khỏi được. Và lại giữ em nọ tịch hoang vô mọi

rờ đây còn lấy đâu ra thuốc để cho nàng uống. Vậy anh em ta đành cứ việc nâng lên, mình con voi Lỗ Lỗ, ngày đêm đốc thúc cho voi gắng sức đi nhanh để sẽ trở về hà thành, chữa cho nàng sau cũng được. Và xem sức nàng cũng mạnh, mệ như xưa nện cũng không, quân ngại cho lắm.

Chung Lang ưng thuận theo lời.

NƠI ĐẤT ĐỎ

Muốn ra khỏi khu rừng hoang dã lại, chân đi, đi, với chỉ, góa, phải, vượt, qua, nơi đất đỏ. Qua nơi đất đỏ, cây cối, cỏ, cỏ, kìa, thủa, không, nước, không, sương,

Trên vùng trời, chói, lợi, trạc, bưng, mặt trời, bỏ, xuyên, thẳng, xuống, thôn, hoang, liêu

những tia lửa nóng như thiêu đốt. Trên mình con voi Lô Lô Đa Văn và Chung Lang ngồi giữ lấy Lan Hoa, còn con mi linh Sao Sao thì ngồi trên đầu voi.

Đa Văn và Chung Lang bị nóng bức, toát mồ hôi, mồ hôi đổ như mưa tã làm khó thở vô cùng. Còn Lan Hoa bị nóng quá không chịu nổi, như điên như cuồng, ưỡn mình cầu cổ, kêu la thảm thương. Quần áo của nàng sẽ rách tả tơi, rách như sơ mướp. Lan Hoa như vì tán lực nằm lịm đi, Đa Văn biết rằng nàng bị khát nước, Muốn có nước để nàng giải khát, nhưng than ôi! lạnh lùng đưa mắt trông bốn phương chỉ thấy bao la những đám cây châu lồi ở tận phía trời xa lất..... Đa Văn thúc con voi Lô Lô tuy một nhọc cũng hết sức cầm đầu chạy đến gần đến một cái núi đá hất bóng mát xuống sườn đồi, Đa Văn ra hiệu cho con voi Lô Lô ngừng lại rồi cùng Chung Lang hiệp lực c Lan Hoa đặt nằm xuống

đất. Đa Văn đỡ tay sờ vào ngực nàng xem còn thở hay thôi

Trái tim Lan Hoa vẫn thấy hơi đập và xem chừng Lan Hoa yếu lắm. Đa - Văn nắm môi, tỏ vẻ ái ngại, dăm dăm nhìn Lan - Hoa, tâm trí như đang đuổi một giấc kiêu kiêu, bỗng quá quýt rút phăng con giao găm mà chàng rất bền mình, giữ cánh tay chàng lên phía mồm Lan - Hoa đoán lấy con giao rạch mạch máu ở tay chàng. Máu chảy giống giống. Đa Văn vui sướng như giồng máu chảy. Chàng vạch mồm Lan Hoa để cho những giồng máu đỏ chảy vào để Lan Hoa khỏi khát. Lan Hoa như vì được uống máu của Đa Văn nên thấy khỏi khát mát mẻ tới cõi lòng, bỗng nhiên mở bừng mắt ra nhìn chòng chọc Đa Văn...

Thấy Đa Văn cắt máu để cứu sống Lan Hoa, Chung Lang cũng phải tự khen ngợi Đa Văn chung tình và can đảm vô cùng...

(Còn nữa)

KẾT QUẢ CUỘC THI R. X. M. D. SỐ 5

- 66 M. Phạm văn Đức 39 Rue des chapeaux Hanoi
- 67 M. Lê văn Khôi Ecole Pierre Pasquier Hanoi
- 68 M. Nguyễn Văn Quý 6 Rue du Takou Hanoi
- 69 Mlle Nguyễn thị Bích 64 Rue du chanvre Hanoi
- 70 M. Phạm đình Kê 82 Rue des Paniers Hanoi

RIÊNG PHÂN CÁC BẠN Ở CÁC TỈNH

- 1 Mlle Ngô nguyệt Anh phố Tây Đằng phủ Quảng Oai Sơn Tây
- 2 M. Lê tăng chung Inspection gare Haiphong
- 3 M. Nguyễn phú Nhiên A Michiou
- 4 M. Nguyễn văn Toán téléphoniste des P T T Saigon
- 5 Mlle Khúc Hồng Bích 161 bis route Bạch Mai Hadong
- 6 Mlle Lêna Rosa collége Đông Khánh Huế
- 7 M. Hoàng lang Nguyễn văn Sinh 16 rue Forno Namdinh
(Tonkin)
- 8 Phúc nguyên Long phố thần khê Phủ tiếp Hưng Thái Bình
- 9 M. Đinh văn Phát 113 Avenue Jules Piquet Thái Bình
- 10 Mlle Trịnh thị Hạch gara ferme Hôpital Vinh
- 11 M. Phạm xuân Hoa rue Belloc Phúc Yên
- 12 Mlle Nguyễn thị Cúc, chez Vy trọng Nghé secrétaire principal
au collége Quốc Hoa A Huế
- 13 M. Trần kiên Mạnh Ecole Quai-gnac cours Moyen 2e Année
Huế
- 14 Mlle Ngô thị châu 78 rue Destervev Vinh
- 15 M. Phan Tùng élève à l'Inst. Phú Xuân 45 rue Gia Hội
- 16 M. Đặng vũ Chiêu N° 1 Avenue clémenceau Tourane
- 17 Mlle Vũ thị Luân 3 rue de la gare 2e quartier Phú Thọ
- 18 M. Nguyễn thanh Sĩ Instituteur Phan kiêm Huy Vinh
- 19 M. Thái văn Minh 85 rue Paul Bert Huế
- 20 M. Phạm hồng Nghi 43 rue Hạ sơn Hadong
- 21 M. Đặng Kim élève cours supérieur école Phú lý
- 22 M. Hồ xuân Hải Pharmacie Hoàng huy Tuấn Vinh
- 23 M. Vũ văn Phong 34 Quai des Potiers Thanh Hóa
- 24 M. Vĩnh Lâm élève du cours supérieur Tourane

25 M. Nguyễn trung Ba cinéma majestic Vinh

26 M. Trần Phú Sơn chez Mme Phan Thị Khang Phủ lý

27 M. Trần văn Quế école de la Mission Thanh Hóa

28 M. Hoàng văn Phú Loueur de Cycles En face de Thị Cầu

Các bạn có tên được thưởng xin quá bộ lại tổng
đại lý mà lãnh thưởng

CUNG CÁC BẠN R.X.M.D.

Chúng tôi rất lấy làm hân-hạnh được nhiều các bạn gửi thư khen-ngợi bộ chuyện R. X. M. Đ. là một bộ chuyện rất hay và cảm - động. Nhân tiện chúng tôi xin có lời báo cáo để các bạn biết rằng bộ chuyện R. X. M. Đ. chỉ còn số sau nghĩa là số 15 thì hết. Trong số đó, các bạn sẽ hiểu thêm cái kết cấu rất khéo léo do ngọn bút tài tình của soạn giả đặt nên một cách linh động, khiến các bạn một khi đọc xong phải say sưa, hồi hộp, triển miên với người trong chuyện. Số cuối in giấy hơn hai mươi trang thêm tranh ảnh đẹp mà chỉ bán có 3 xu. Tiếp bộ chuyện này nhà sách MINH - PHƯƠNG xin hiến các bạn một bộ mới nhan đề :

GAN HIỆP - NU

do **ĐO-VĂN-LÂM** soạn theo một thể-văn rất mạnh mẽ khác hẳn lối văn bi tình như bộ R. X. M. Đ.

Hon non nước

của **ĐO-VĂN-LÂM** soạn đã ra số 6 được các bạn rất hoan nghênh mà ai ai cũng nên đọc. Số 1 tới số 6 sắp tái-bán.

Ai ưa truyện lạ / ai thích xem văn ?
xin hãy đón xem tập

SÁCH XANH

ngày mai xuất bản

In đẹp, bìa tốt, cách xếp đặt có mỹ-thuật cốt chuyện ly kỳ. văn chương đặc sắc do những văn - sĩ đã từng nổi tiếng trong làng báo chủ chương có đặt nhiều cuộc thi văn-tý thưởng.

(M. Hoàng Văn Phú Loueur de Cycles En face de Thị Cầu)